
Iscjeljujuća Snaga Nevolja

By David Wilkerson

March 31, 2008 Svi znamo što su nevolje. To su ona razdoblja teškoća i pritisaka koja nas noću drže budnima. Mogu biti tako bolna i iscrpljujuća da zbog zebnje i tjeskobe gubimo san.

Međutim, koliko god nevolje bile bolne, Bog ih koristi da bi postigao svoj naum u našem životu. David piše: "Mnoge nevolje ima pravednik, ali ga Jahve od svih izbavlja" (Ps 34,20). Štoviše, Pismo nam jasno daje na znanje da Bog može upotrijebiti nevolje kako bi ozdravio grešnike, a tako i svete.

Mislim na Manašea, najpokvarenijeg kralja u izraelskoj povijesti. Manaše se okrenuo od Gospodina i postao zao i krvožedan čovjek. Pogledajte kakvo je sve zlo ovaj čovjek učinio: Poganskom bogu Baalu podigao je idole, čak u predvorju hrama. Sagradio je oltare za štovanje sunca, mjeseca i zvijezda.

Žrtvovao je svoju vlastitu djecu bacivši ih u ognjenu jamu idolâ demonskog Baala. Ismijao je riječi pravednih proroka te tražio savjet vračara. Tolerirao je vračarstvo, zazivače duhova i štovanje đavla. Bio je nasilan, krvožedan tiranin koji je uživao u ubijanju nevinih. Pismo govori da je Manaše gore griješio od svih pogana oko Izraela.

Što se dogodilo s tim pokvarenim kraljem? Bog je na njega poslao veliku nevolju kroz asirsku vojsku. Strašni Asirci zauzeli su Jeruzalem i odveli ljude u sužanjstvo, uključujući i Manašea, svezavši ga u dvoje verige. Prisilili su Izraelce na dugačak koban marš dajući im malo hrane i vode. Prema povjesničarima, bio je to zvjerski marš.

Tijekom tog razdoblja strašne nevolje, Manaše je počeo moliti: "Kad se našao u nevolji, počeo se moliti za milost Jahvi, svome Bogu, ponizivši se veoma pred Bogom otaca" (2 Ljet 33,12). Kako je Bog odgovorio na njegovu molitvu? Čuo je kraljev vapaj i povratio ga na prijestolje. Tada je Manaše postao borac za pravednost rušeći idole i oltare koje je sagradio u cijeloj zemlji.

Prva lekcija koju nam donosi Manašeova priča sasvim je jasna. Prije svega, kako je ovaj čovjek bio obnovljen? Dogodilo se to kroz nevolje. Zao Manaše zatvorio je usta svim prorocima u zemlji, ostavivši Bogu samo jednu mogućnost da dopre do njega – nevolju. Tada je Gospodin podigao Asirce upotrijebivši ih kao šibu pouke. A druga lekcija je da ne smijemo dići ruke ni od koga, čak ni od najpokvarenijih ljudi, onih koji su doista zli. Bog ima načina kako dovesti i najpokvarenije grešnike k sebi – kroz nevolju.

Kralj David je rekao da njegove nevolje dolaze iz Božje ruke David je zapisao: "Prije nego bježi ponižen (u nevolji) lutao sam ... Dobro mi je što sam ponižen (u nevolji) da bih tvoja naučio pravila" (Ps 119,67.71). Ova dva retka objašnjavaju nam kako je Riječ Božja postala svjetiljka Davidovim nogama, kako je uspio posvjedočiti svijetu: "Tvoja Riječ moja je radost, moja velika ljubav", kako je razvio takav divan molitveni život, kako je postao čovjek po Božjem vlastitom srcu. Prema njegovu vlastitom svjedočanstvu, to se dogodilo kroz nevolje.

Pogledajte: "Da nije tvoj Zakon uživanje moje, propao bih u nevolji svojoj" (Ps 119,92). Ovo nevjerovatno otkrivenje došlo je Davidu kroz trpljenje. On izjavljuje: "Nevolje mi je poslao sam Gospodin. I, u svojoj vjernosti, upotrijebio ih da mi pokaže sve moje kompromise. Dok sam bio u boli, otvorio mi je svoju Riječ i počeo sam jasno vidjeti."

Kroz mnoge riječi David govori: "Sad znam da je Gospodin to dopustio da bi me ozdravio od svakog taloga, ludosti i tjelesnosti u meni. Da nisam stavio njegov strah u svoje srce, da se nisam pozabavio

tim stvarima, danas ne bih bio ovdje. Odlutao bih. Bog je znao što je u mojem srcu i točno je znao kako privući moju pozornost.

Možda ćete misliti: "Ovo je teško prihvatiti. Kako bi jedan dobar Bog mogao dopustiti Davidu takve strašne nevolje? Isto tako, ako Gospodin i mene ljubi, kako bi mogao dopustiti strašne nevolje s kojima se suočavam?" U stvari, ono što je ovdje David govorio istina je koja donosi život. On nam u biti govori: "Ako ne vidimo Gospodina da radi u našim situacijama, ako ne vjerujemo da su koraci pravednika određeni njegovom rukom, pa čak i naše strašne situacije, vjera će nam se na kraju razbiti. Doživjet ćemo potpuni brodolom vjere."

Evo Riječi Božje na tu temu: "Iskušavao si nas teško, Bože, iskušavao ognjem kao srebro. Pustio si da u zamku padnemo, stisnuo lancima bokove naše. Pustio si da nam zajašu za vrat: prošli smo kroz oganj i vodu, onda si pustio da odahnemo" (Ps 66,10-12). "Anđeo Jahvin tabor podiže oko njegovih štovalaca da ih spasi" (Ps 34,8).

Jednom kad je David izašao iz svojih nevolja, nije više vapio postavljajući tjeskobna pitanja: "Bože, zašto si dopustio da prolazim kroz ovo teško razdoblje? Zašto si dopustio takvu duboku bol?" Umjesto toga, vidio je Gospodnju ruku u svim svojim prilikama, posebno onim bolnima. Znao je da Bog u njemu stvara nešto vječno. Doista, shvatio je da su nevolje s kojima se suočavamo s namjerom da nas iscijele i pročiste. One u nama donose trajan plod Duha: strpljivost, ljubaznost, ustrajnost, blagost.

"Jer ako i rastuži, on se smiluje po svojoj velikoj ljubavi. Jer samo nerado on ponižava (baca u nevolju) i rascvili sinove čovjeka" (Tuž 3,32-33). Bog ne nalazi zadovoljstva bacajući svete ili grešnike u nevolju. Jeremija nam govori: "Bog nas može kazniti i to nam je bolno, ali on ne donosi rado trpljenje. To čini s boli u srcu." Hebrejski to ovdje doslovce znači: "Njegovo srce nije u tome." Njegovo srce nije u kažnjavanju, već u ozdravljenju koje ono donosi.

Zamislite kirurga i njegovu liječničku ekipu dok se pripremaju operirati neko dijete koje ima raka. Kirurg zna da ako se tumor ne ukloni, dijete će umrijeti. Iz tog razloga, poduzet će svaku mjeru kako bi uklonio rak iz djetetova tijela, bez obzira kakvu će to bol izazvati. On zna da će njegov kirurški zahvat donijeti duboku bol. Ali dok se sprema rezati, suza se pojavljuje u njegovu oku. Za njega je ovo posebno bolan trenutak jer dijete je njegovo.

Iza svakoga kažnjavanja našeg Oca stoji velikodušna ljubav. Kad sam ja bio dječak, moji su roditelji uzimali Riječ Božju doslovce i kad sam nešto pogriješio, isprašili su me. (Danas to nazivaju zlostavljanjem djeteta). Kad god je moj otac na meni koristio remen, to me boljelo, iako to nikada nije učinio teško ili u ljutnji. Dok se pripremao da me ispraši, uvijek je govorio: "Ovo mene boli više nego tebe." Nikada mu nisam vjerovao. A onda bi nakon toga rekao: "Dođi ovamo, Davide, dopusti da te zagrlim."

Uvjeren sam da je očeva draga i dosljedna stega jedan od razloga što ja već šezdeset godina propovijedam evanđelje. Isto tako, i naš nebeski Otac zna sve što je u našem srcu što nas može uništiti. Kad dopušta nevolje u naš život, one su da uklone smrtonosni rak. On ne želi izazvati bol; to je posljednja stvar koju želi. On samo želi ukloniti bolest koja prijete njegovoj ljubljenoj djeci.

Kad dođu nevolje, brzi smo optužiti sotonu Mnogi vjernici suočeni s nevoljom odmah misle da su pod sotonskim napadom. Njihove se misli brzo okreću Jobu kojega je đavao brutalno napao. Ili se sjete Pavla koji je govorio o "sotoninu poslaniku", poslanom da ga muči. I prisjećaju se odlomaka gdje Pavao govori da ga je "zapriječio" đavao.

I tako, kad se suočimo s nevoljama, govorimo da je sotona došao na nas "poput bujice". Mislimo da nas on napada kao ričući lav tražeći koga da proždere. Ne možemo zamisliti da bi u to možda bio uključen Bog.

Međutim, činjenica je da sotona ne može ni prst dići protiv djeteta Božjeg mu ako to Gospodin ne dopusti. Bog je taj koji mora dopustiti naše nevolje. Ako nas sotona želi napasti, Bog najprije mora ukloniti zid zaštite oko nas. Pogledajte što je Gospodin rekao za Davida: "...nađoh Davida, slugu svoga, svetim ga svojim uljem pomazah, da ruka moja svagda ostane s njime i moja mišica da ga krijepi. Neće ga nadmudriti dušmanin, niti oboriti sin bezakonja" (Ps 89,21-22).

Bog nam zapravo govori: "Nije važno s kakvim se kušnjama David suočava. Iz svih će biti izbačen u Božje vrijeme. Izjavljujem svijetu da đavao ne može nikoga baciti u nevolju bez moga dopuštenja." Asirci su bili Božja šiba ispravljanja za Manašea – sotonske sile mogu biti šiba – ali Bog je još uvijek u kontroli.

Pismo nam govori: "Bregovi okružuju Jeruzalem: Jahve okružuje narod svoj odsada i do vijeka. I neće vladati žezlo bezbožničko nad udesom pravednih, da ne bi pravedni ruke za bezakonjem pružili" (Ps 125,2-3). Nikada se ne trebamo bojati da će nam đavao nauditi. On ima silu jedino nad grešnicima. Bog ga je ograničio da može s nevoljama samo tako daleko koliko mu je dopušteno, kao što je bilo i s Jobom.

Pavlu je bilo dopušteno kako daleko može ići s udaranjem Pavla. Kao ljudi Božji, svi ćemo podnositi udarce od neprijatelja. Ali naš nam je Gospodin obećao oružje obrane, uključujući i štit vjere kojim "će(mo) moći ugasiti sve goruće strijele Zloga" (Ef 6,16).

Pavao je shvatio da iako je bio pod napadom sotone, to je dopustio Gospodin. Tri puta je molio da bude oslobođen svoje nevolje, ali Bog to nije dopustio. Kasnije je vidio da bi ga bez neprijateljevih udaraca ponos mogao uništiti. Na kraju krajeva, ovaj čovjek primio je nebeska otkrivenja kakva nijedno drugo ljudsko biće nije primilo. Bez od Boga nadziranih nevolja, možda bi od taštine propao.

Postoji još jedan uobičajeni odgovor na nevolje. Ako se naše nevolje ne povuku, u iskušenju smo misliti: "Bog je sigurno ljut na mene. Sad trpim zbog grijeha koji sam počinio u prošlosti" te ponovno proživljavamo sve prošle grijeha tako da postajemo uvjereni: "Vjerojatno sam ovdje prešao crtu. Zašto inače moja nevolja nema kraja? Zašto Bog ne odgovara na moju molitvu za izbačenje? Mislio sam da su svi moji grijesi pod Kristovom krvi. Ono što sam učinio vjerojatno je tako strašno da moram sad za to platiti."

Tako je i psalmist Asaf reagirao na svoju veliku nevolju. Ovaj pobožan čovjek bio je voditelj glazbe za vrijeme kraljeva Davida i Salomona. U Psalmu 77 Asaf opisuje oštre posljedice svoje nevolje: "Vjeđe moje držiš, potresen sam, ne mogu govoriti" (Ps 77,5). Ne znamo točno u kakvoj je nevolji bio, ali bila je tako snažna da nije mogao spavati. Iako je revno molio, odgovor nije dolazio. Nebo kao da je za njega bilo zatvoreno.

U svojoj nevolji, Asaf je rekao: "Kako je dobar Bog čestitima, Bog onima koji su čista srca! A meni umalo noge ne posrnuše, zamalo koraci ne okliznuše" (Ps 73,1-2). U biti je govorio: "Da biste izbjegli nevolje morate biti dobri." Kakva kriva nauka od jednoga sluga Božjeg! Zašto je to rekao?

Zbog bolne zbrke u kojoj se našao. Vidite, usred svoje nevolje, Asaf je vidio da grešnici ne trpe kao on, nego napreduju. Rekao je: "Podsmjehuju se i zlobno govore, nasiljem prijete odozgo ... Iz pretila

srca izlazi opakost njihova, srca im se prelijevaju ispraznim tlapnjama" (Ps 73,8.7).

Asaf je zapravo govorio: "Ja sam svoje srce čuvao čistim, a tako i ruke. Međutim, trpim dok grešnici idu dalje blagoslovljeni." Zaključio je: "Jesam li dakle samo ja uzalud čuvao srce čisto i u nedužnosti prao ruke kad sam primao udarce svaki dan, i kaznu jutro za jutrom?" (Ps 73,13-14). Drugim riječima: "Uopće nije važno što sam bio tako revan. Sve je bilo uzalud." Očito je bio usredotočen na prošle grijehе.

Sad dolazimo do izvora Asafova problema. On otkriva: "Promišljah tada da bih spoznao: al' mi se učini mučno u očima mojim" (Ps 73,16). Izjavio je: "Ne mogu to razumjeti. Grešnici napreduju, dok pobožni trpe. Kako to može biti? Boli me dok o tome razmišljam."

Ovaj drag čovjek išao je za Božjim poslom – štovao je, skladao himne, vodio zborove koji su slavili Boga – međutim srce mu je bilo puno zavisti. Kad je rekao: "...zamalo (mi) koraci ne okliznuše" (Ps 73,2), govorio je: "Borio sam se da pred Gospodinom hodam u čistoći, ali sve što sam zauzvrat dobio bila je nevolja. Bio sam tako ljubomoran na grešnike koji napreduju da mi je vjera gotovo krahirala."

Asaf je doživio ono što nazivamo "kušanjem Riječi". Dok je gledao unatrag na čuda koja je Bog izvršio za svoj narod razdvojivši Crveno more, poslavši manu s neba, pustivši vodu iz stijene, bio je "kušan" Božjom vjernošću. Jednostavno rečeno, dok je gledao na svoj vlastiti život i pomanjkanje izbavljenja, uznemirio se.

Ako je Davidovo svjedočanstvo vjerodostojno – da Bog dopušta nevolje na pravedne – možemo znati da je Gospodin bio taj koji je uznemirio Asafov duh. U svojoj velikoj dobroti i vjernosti nije htio dopustiti da Asaf ide dalje sa svojim grijehom zavisti. Nije mu htio dopustiti da ide dalje misleći: "Bog mi plaća za sve moje prošle grijehе."

Gospodin je na kraju izveo Asafa iz te mračne noći. Ali nikada ni na trenutak nevolja ovoga čovjeka nije bila kazna za neki njegov prošli grijeh. Asafovo spasenje nije bilo upitno. Naprotiv, kao što nam pisac Poslanice Hebrejima kaže: "Gospodin kara onoga koga ljubi" (Heb 12,6).

Asaf pokazuje da je naš odgovor na nevolje od životne važnosti. Ako u svojim nevoljama ne vidimo Gospodina na djelu, možemo otvrdnuti srca i na kraju doživjeti brodolom vjere. Naša vjera ne može počivati na dobrim stvarima koje je Bog učinio u prošlosti, već na poznavanju Onoga tko je izvršio ta djela u svojoj vjernosti. On je sa svojim narodom u svim njegovim kušnjama i ne napušta ga.

Za narod Božji postoji ispravan odgovor u vrijeme svake nevolje. Pravilan odgovor u svakoj nevolji je radoznalo srce. To je srce koje pita: "Gospodine, govoriš li mi nešto u tome? Jesam li slijep na nešto što mi želiš reći?" Tijekom godina sam naučio da kad dođe nevolja moram otvorena srca trčati Gospodinu pitajući: "O čemu se radi, Gospodine? Što mi pokušavaš pokazati? Učinit ću što god tražiš od mene."

Duh Sveti nikada me nije iznevjerio da mi ne bi pokazao. Ponekad kaže: "To je sotonina zamka, Davide. Pazi!" Ili mi bez osuđivanja otkriva područje kompromisa, govoreći: "Pokori se i otvorit će ti se nebo. Sve će postati jasno."

Naše spasenje nije u opasnosti. Međutim, iako smo spašeni, nismo još u potpunosti posvećeni. Imamo mnoge stvari koje sprečavaju Božju puninu u nama, stvari srca na koje smo slijepi: tajne požude, gramzljivost, lijenost u vezi sa stvarima Božjim. Ako želimo čuti, Gospodin će nam ih uvijek otkriti. A

što je važnije od svega, ako podnosimo vatru nevolja, Bog će nam otkriti svoje nježno milosrđe i suosjećanje.

Kad nam Bog pokazuje što nam je u srcu – nestrpljivost, grijeh koji lako zavodi, "male" kompromise zbog kojih gubimo snagu – te nam stvari u vrijeme nevolje postaju neugodne. Zbog toga je David molio: "Tvoja ljubav nek mi bude tješiteljicom po obećanju koje si dao sluzi svom. Nek dođe na me milosrđe tvoje, jer Zakon tvoj moja je naslada" (Ps 119,76-77).

David je vapio iz svoje nevolje: "Pošalji mi svoju utjehu, Gospodine. Pokaži mi svoju blagost. Pokaži mi svoje drago, vječno milosrđe." Zapravo je zahtijevao obećanje koje mu je Bog dao ranije: "Milostiv je Jahve i milosrdan, spor na srdžbu, bogat dobrotom. Gospodin je dobar svima, milosrdan svim djelima svojim" (Ps 145,8-9).

Bez obzira kroz što prolazimo, Božje je milosrđe za nas tamo. Kao što David kaže, on je "milosrdan svim djelima svojim" u svim svojim ljudima. Bog ne dolazi da nas osudi ili kazni. Kao svaki dobar Otac, on govori svojoj djeci: "Dopusti da ti u svemu tome pokažem svoju ljubav. Želim da me usred svega toga upoznaš. Koristim to da ti pokažem dubinu svoje ljubavi."

Kako god je naša nevolja neugodna, Bog u nama čini nešto posebno i dobro. Moram nešto priznati. Poruka koju ovdje pišem rođena je iz dubokih povreda prijatelja koji su se okrenuli protiv mene. Ponekad najgore nevolje dolaze od onih koji su vam najbliži. Njihove riječi i optuživanja duboko prodiru jer oni vas najbolje poznaju.

Mislim posebno na jednog prijatelja kojem sam bio mentor. Došao je k meni sa strašnim lažnim optuživanjima, bujicom bolnih riječi koje su me duboko povrijedile. Otišao sam kući s toga našeg sastanka slomljen. Pao sam na lice, vruće moleći Gospodina: "Kako mi je prijatelj mogao izreći one bolne riječi? Nikada se nisam osjećao tako povrijeđen. Ovo je napad od neprijatelja. Znam u svom srcu da stvari koje je rekao nisu istinite."

Oprostio sam prijatelju što me povrijedio i molio za njega. Ali nešto me još uvijek mučilo. Nešto se u mom duhu i dalje bućkalo. Vratio sam se na molitvu, ovaj put pitajući: "Gospodine, jesi li ti u tome? Jesi li ti to dopustio? Pokušavaš li mi nešto reći?"

Gospodin mi je odgovorio s vrlo potrebnim ispravkom u određenom području mog života. Bućkanje u meni nad optuživanjima mog prijatelja zapravo je bio poziv na buđenje nad jednom stvari koja me mogla uništiti. To me navelo da stanem, pogledam u svoje srce i tražim Isusa da mi otkrije sve što me sprečava da ne idem dalje u njemu.

Kad se usred nevolje ponizimo, Bog će nam vjerno dati čudesna otkrivenja o svome milosrđu. Upravo je to učinio i za mene. Kad sam primio njegov dragi ispravak, Duh Sveti mi je šapnuo: "Davide, idi u moju Riječ. Istražuj moju milost, moju dobrotu, moju spremnost da oprostim."

Istina je, kad god je Bog obavljao neko veliko djelo u mom životu, bilo je to usred mojih najmračnijih sati. Svoje najtrajnije životne lekcije naučio sam u vrijeme najdubljih boli. Njegova je milost došla kad sam konačno prestao pokušavati iznaći stvari te sam umjesto toga išao dalje pouzdajući se u njega da će me izbaviti i raditi na meni.

Pročitao sam brojne knjige na temu apologetike od divnih ljudi Božjih. Oni su pokušali objasniti trpljenja svetih čije se kušnje nastavljaju iz dana u dan, iz godine u godinu, ponekad čitavog života.

Ali većina odgovora me nikada nije zadovoljila. Ja jednostavno ne mogu teološki objasniti zašto neki od najpobožnijih ljudi trpe najviše i najduže.

Umjesto toga, crpim vjeru iz poniznih ljudi koji su svjedoci Božje vjernosti u njihovim nezamislivim nevoljama. Mislim na Sama, starješinu naše crkve, koji s mučnim bolovima živi petnaest godina. Prošao je operaciju za operacijom, a ipak još uvijek hoda sa štapom. Kad god vidim Sama, Božja Riječ mu je na usnama i Kristova blagost na licu. On svakodnevno moli za mene i za naše pastoralno osoblje. Za mene, Sam je heroj vjere koji pripada onima na popisu u Poslanici Hebrejima 11.

Mislim i na Jimmieja, muža moje dugogodišnje tajnice. Od djetinjstva Jimmie pati od migrene koju čak i najsnažniji lijekovi ne mogu ublažiti. Kako godine prolaze, izgubio je gotovo sav vid i sluh. Međutim, malo ljudi poznajem koji su tako ljubazni i velikodušni kao Jimmie. Zovem ga Gospodin Fantastični. Ovaj čovjek živi s mučnim bolovima, no svaki put kad ga pitam kako je, odgovara: "Fantastično!"

Na kraju, mislim i na svoju ženu Gwen koja je podnijela više od dvadeset pet operacija, nekoliko njih da se ukloni rak. Zbog makularne degeneracije, izgubila je gotovo sav vid. Pedeset godina Gwen podnosi jaku fizičku bol. Malo je bilo godina bez boli. Međutim, ona ne prigovara. Kad vidim nju, Sama i Jimmieja, vidim svjedoke za koje mogu reći: "Bog je vjeran."

Mnoge su nevolje pravednika, kao što je David rekao, ali nas Bog, u svoje vrijeme i na svoj način, izbavlja iz svih njih. Njegovo je izbavljenje trajno, izbavljenje koje đavao ne može spriječiti. Zašto? Bog nas ne diže samo iz trpljenja, nego i iz sumnje i straha. U stanju smo podnijeti svaku bol i svaki problem jer znamo da je on s nama usred svega toga.

Evo još nekih obećanja Božjih za one koji su u nevolji:

"Uistinu, naša nam sadašnja ali kratkotrajna i mala nevolja donosi izvanredno veliku i vječnu slavu" (2 Kor 4,17).

"Milosrdan i milostiv je Jahve, spor na srdžbu i vrlo dobrostiv. Jarostan nije za vječna vremena niti dovijeka plamti srdžba njegova. Ne postupa s nama po grijesima našim niti nam plaća po našim krivnjama. Jer kako je nebo visoko nad zemljom, dobrota je njegova s onima koji ga se boje. Kako je istok daleko od zapada, tako udaljuje od nas bezakonja naša. Kako se otac smiluje dječici, tako se Jahve smiluje onima što ga se boje. Jer dobro zna kako smo sazdani, spominje se da smo prašina" (Ps 102,8-14).

Copyright/Reproduction Limitations: This data file/publication is the sole property of World Challenge, Inc. It may be printed in its entirety for the reader's personal use or to pass on to family and friends. It may not be altered or edited in any way and all reproductions of this data file/publication must contain this copyright notice. This material is not to be posted or transmitted publicly/electronically on any Web site, Web page or FTP site other than: worldchallenge.org, davidwilkerson.org or tsculpitseries.org

© 2008 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771